

Mať nádej je dôležité...

Stalo sa kdesi v Anglicku. Končila sa pracovná doba a pracovníci istej mraziarskej firmy dokončievali posledné práce, upratovali, nosili do skladov a mraziacich boxov... Keď už bolo všetko skončené a posledný kamión naložený, dvere sa zavreli a istý robotník s hrôzou zistil, že je zavretý v mraziacom boxe... Zvnútra sa to nedalo otvoriť, lebo zvonku bola závaža.... Dostal taký strach, že vôbec nerozmýšľal, podľahol panike a stresu vo vedomí, že chladiace teploty bývajú v boxoch až mínus dvadsaťštyri stupňov... Ráno boli všetci prekvapení, keď ho tam našli a ešte viac, keď ho našli mŕtveho, lebo chladiace zariadenie nefungovalo a zamrznúť nemohol... „Zomrel, lebo stratil nádej“ - povedal ktosi...

Stal sa aj iný prípad. V hlbokej bani zasypalo baníkov. Začalo sa pátrania, hľadania a záchranné práce. Pre zlý prístup a zlé počasie sa nedalo veľmi postupovať. Čas ubiehal a s ním i možnosti na záchranu – zostal tam ešte jeden baník... Čas bol však neúprosny a vyhlásilo sa, že už nie je možné, aby tam prežil... Slová ľútosti, spoločenstva a sústrasti sa vliekli ovzduším... Po mnohých a dlhých dňoch, keď prekopávali vedľajšiu šachtu, začuli čosi a objavili, čo už nik nečakal: objavili už pomaly zabudnutého baníka a čo ich najviac prekvapilo – bol živý. Keď im neskôr rozprával ako prežil zapamätali si jedno: „Bola to nádej, ktorú som si neustále vzbudzoval, že ma niekto nájde a vyslobodí a túto nádej som nestratil a ona ma zachránila...“

Zijeme v dobe, ktorá mnohých vedie do beznádeje, alebo aspoň do stavu znechutenia a sklamaní... Je veľa dôvodov prečo je to tak. Sú to negatívne vplyvy, ktoré k nám prichádzajú cez komunikačné prostriedky – rôzne správy z celého sveta – ktoré však my nemôžeme ovplyvniť. Buď preto, že je to príliš ďaleko od nás, alebo preto, že sme voči danému zlu úplne bezmocní a zmocňuje sa i nás obava, alebo strach, že niečo také sa môže stať i nám. Okrem toho cítime neraz napätie a stres vyvolaný moderným spôsobom života a nevieme si už predstaviť, že by to mohlo byť inak... Okrem toho sú tu mnohokrát i problémy vzájomných medziľudských vzťahov. Vieme, že ich riešenie a ich priebeh nemôžeme neraz ovplyvniť a musíme čakať kým ten druhý to pochopí, kým „zmúdreje“, alebo prijme naše ospravedlnenie, či vytvorí opäť vzťah ako predtým. Najhoršie i tu je to, že to nezávisí celkom od nás... Potom sú to správy o chorobách a nešťastiach a skúsenosti mnohých „skúsených“ o tom, že to má zlý koniec, alebo ťažký priebeh... Okrem toho sú to i reči o nás a o druhých, ktoré sa nám niekedy zdajú tak rozšírené všeobecne, že sa nám zdá, že sa to zlo reči o nás nedá zmeniť. A napokon sú to i naše slabosti a nedostatky a niekedy ich nevládžeme premôcť a tiež si začneme myslieť, že sme už takí, akí sme a že iní už nebudeme, hoci by sme aj chceli...

Aby mal človek nádej v prvom rade sa nesmie nechať naplašiť a odradiť prvou nepríjemnosťou a ťažkosťou... Nestratiť pokoj a duchapritomnosť – povedať si, že nič nie je stratené. A potom nádej treba v niekoho a v niečo vkladať. Aj sa tak niekedy hovorí, že vložil všetky svoje nádeje do syna a podobne. Alebo i tak, že vložil svoju dôveru v človeka. Áno, nádej je určitá istota o naplnení očakávaného dobra. Mám nádej, že sa mi splnia moje sny. Mám nádej, že to v škole dobre dopadne... Dôležité je tu ale o čo tú istotu opierame. V akú silu, moc, alebo schopnosť veríme, že nám naplní naše túžby, plány, naše očakávania?

Niektorí veria sebe a nádej skladajú do svojich svalov, do svojho rozumu, do svojej šikovnosti a schopnosti. I to je niečo, ale najviac je človek sklamaný, keď sa sklame sám v sebe. Vtedy, keď nedokáže to, čo si myslel, že dokáže... A veru často sa to stáva. Iný svoju nádej vkladá do ľudí, ktorí mu pomôžu, alebo do spoločnosti, ktorá sa postará a pomôže a zariadi veci, aby sa naplnili nádeje... Koľko rozpadnutých manželstiev, koľko spoločnosťou a vládou sklamaných ľudí hovorí, že to nie je celkom dobré – vkladať nádej do ľudí a do spoločnosti. Najmúdrejší a najlepšie sú na tom tí, ktorí vkladajú svoju nádej v Boha. Tí, ktorí veria Bohu, že On naozaj všetko môže a nielen môže, ale i urobí. Ktorí veria a skladajú svoju nádej v Božiu lásku, ktorá ešte nikoho nesklamala, v Božiu moc a silu, ktorá nikdy nebola bezmocná a slabá, v Božiu prozreteľnosť – to je v Božiu starostlivosť, ktorou si všetkých a všetko riadi, aby prišlo ku svojmu najväčšiemu cieľu... Tí, ktorí dôverujú Bohu a vedia, že On je nad všetkým

*Pavlovu slávu vznešenú
nech Cirkev slávi, velebí,
veď z nepriateľa krutého
Pán apoštola urobil.*

*Ten oheň, ktorý blčal v ňom,
keď Božiu Cirkev zničiť chcel,
zažiaril plnšie, keď sa stal
Kristovej lásky hlásateľ.*

*Aká to milosť pre Pavla,
keď mohol v nebi tretom byť
a počuť slová tajomné,
ktoré nemožno vysloviť!*

*Keď zasial semä Božích slov,
úrodu získal bohatú:
to dobré skutky žatvou sú,
čo plnia rajskú komnatu.*

*Bol ako maják žiariaci,
naplňal svetlom celú zem,
temnoty bludov rozháňal,
by všade vládla pravda len.*

*Velebme Krista, že Pavla
urobil skvelou nádobou,
velebme Otca, Duchu tiež,
za Apoštola národov. Amen.*

Hymnus na sviatok
Obrátenie sv. Pavla apoštola

Dokončenie zo str.1

a vo všetkom, že nikdy nenechá človeka napospas osudu, že vždy môže i chce pomôcť... Nádej, ktorá vyplýva zo skúseností, že Boh nikoho nesklamal, ale vždy dal každému to, čo bolo preňho najlepšie a keď sa aj zdalo, že zabudol, on nikdy nezabudne a najmä nie vtedy, keď si človeka berie ku sebe – vtedy a tam mu splní všetky nádeje... Ale i tu na zemi nám každodenne dáva novú nádej. Nevidíme ju, keď vychádza slnko nového dňa, nevidíme ju v rozžiarených očiach malých detí, v prekvapivých a milých skutkoch lásky, pozornosti a dobra, ktoré ešte v živote skusujeme. Nebojme sa, veď Boh je s nami a keď je on s nami, vtedy je s nami i naša budúcnosť – naša radosť, naše šťastie i naša nádej.

Čaro osobnosti

Pred niektorými životnými rozhodnutiami si dávame čas na rozmyslenie. Nechceme urobiť unáhlený krok a neskôr ľutovať. Takýto postoj je znakom múdrosti a skúsenosti. Je to naozaj vždy tak?

Evanjeliová správa o povolani bratov Petra a Ondreja, Jakuba a Jána nám ukazuje príklad okamžitého rozhodnutia. Žili so svojimi rodinami a základom ich obživy bolo rybárstvo. Keď ich navštívil Ježiš, povedal im jedinu vetu a išli za ním. Opustili svoje rodiny, jazero i siete. Nepoznali Ježiša ani jeho učenie. Nevedeli, čo ich čaká, čo budú robiť. Ale nepovedali: „Daj nám čas na rozmyslenie.“ V okamihu boli rozhodnutí ísť s ním. Prečo sa tak rýchlo rozhodli?

Dôvodom môže byť aj to, čo sa nazýva čaro osobnosti. V živote stretávame veľa ľudí, ktorých názory prijímame s rezervou. Sme opatrní. Zrazu sa však objaví niekto, komu bez problémov veríme. V tomto človeku je čosi, čo nám dáva vnútornú istotu, že sa v ňom nesklameme. Z jeho prejavu vyžaruje magnet dôvery. Niekedy ani nevieme presne povedať, čím si nás získal. Jednoducho mu veríme. Takto sa často rodia priateľstvá a prvé lásky. Bola to určite Ježišova osobnosť, ktorá získala bratov. Jeho neochvejná istota vo svoje poslanie i kúzlo lásky a spravodlivosti.

Nám z tohto faktu vyplývajú dve požiadavky. Prvou je vzťah k Ježišovi. Sme aj my očarení jeho osobnosťou? Alebo sme opatrní a dávame si pozor, aby nás príliš nezískal? Čo ak by sme mu podľahli a potom museli radikálne zmeniť svoj život? Neraz hovoríme: „Odtiaľ potiaľ.“ A, žiaľ, hovoríme to aj Kristovi: „Len natoľko si ťa pripustím k sebe, natoľko to ja uznám za vhodné.“ Určite niekedy povieme: „Ježišu, azda nechceš odo mňa, aby som ani slovom neublížil inému? Azda nechceš, aby som sa do ničoho nestaral? Azda nechceš, aby som si nepovedal svoje, keď mám pravdu?“ Alebo: „Ježišu, ty nevieš, ako sa dnes ťažko žije. A ty mi budeš zakazovať, aby som sa doma niekedy poriadne

nenahneval a nezahrešil? Ja mám poctivo pracovať, keď ostatní kradnú, klamú a majú milióny?“ Niektorí by boli, najradšej, keby od nich Ježiš nič nežiadal. Keby iba druhým bral a im dával. Keby druhých trestal a im všetko odpúšťal.

Ak však Ježiša budeme poslúchať, splníme druhú požiadavku. Staneme sa kresťanmi - osobnosťami. O nich by sa malo povedať: „Ten človek má zásady, má morálku, má zmysel života. V ňom je fluidum lásky a spravodlivosti.“ Ak by sme počas života získali aspoň jedného človeka preto, lebo sme takýmito osobnosťami, splnili sme svoje životné poslanie dané Ježišom.

MARIÁN ŠURÁB

Na budúcu nedeľu 30.januára po druhej sv. omši, rodičia detí, ktoré pôjdu na prvé sv. prijímanie budú mať krátke organizačné stretnutie

Sväté omše v 3.týždni cezročného obdobia

24. I. Pondelok

18.00 + Miroslav Kordoš

26. I. Streda

17.00 za dobrodincov (fundačná)

28. I. piatok

18.00 za dobrodincov (fundačná)

29. I. sobota

17.00 + Sidónia Masaryková (1.výr.)

Upratovanie kostola č.d. 151-175

30. I. 4.nedeľa v cezročnom období

8.00 za farníkov

9.15 na úmysel

Liturgický kalendár

24. I. pondelok	sv. František Saleský, biskup, uč. cirkvi
25. I. utorok	Obrátenie sv. Pavla, apoštola
26. I. streda	sv. Timotej a Títus, biskupi
27. I. štvrtok	sv. Angela Merici, panna
28. I. piatok	sv. Tomáš Akvinský, kňaz, uč. cirkvi
29. I. sobota	sv. Valér, biskup

Slovo na dnes

Meditatio – rozjímanie

Mal by si sa v čítaní Písma ukázať horlivým, naozaj stálym, kým neustála meditácia naplní tvoje srdce a pretvorí ťa akoby na svoj obraz.

Ján Kassián

Meditácia

Ak sme jeden alebo viackrát prečítali posvätné čítania, je čas na rozjímanie - meditatio. Znovu a znovu o nich rozjímať, „prežívať ich“, dovoliť vnútornému významu každého slova preniknúť hlboko do nášho vnútra, aby sme mohli dobre pochopiť dynamický dosah týchto slov.

Niektorým ľuďom pomáha, keď si predstavia scénu, kde boli sväté slová prvýkrát prednesené. Predpokladajme, že ste sa rozhodli rozjímať o hlbokých Ježišových slovách pri Poslednej večeri. Začnite predstavou tejto scény vo svojej fantázii. Predstavte si apoštolov, ako prestierajú stoly, Krista, ako prichádza do miestnosti, sledujte, ako sa pohybuje, pozrite sa mu do tváre, keď hovorí, potom premýšľajte o každom jeho slove a skúste preniknúť do ich hlbokého významu.

Ten istý spôsob „vybavenia si“ príslušného biblického výjavu sa dá použiť na vytvorenie atmosféry pred meditáciou aj o iných evanjeliových textoch, napr. o Kristovom umučení. Nepremýšľajte iba rozumom o Kristovom umučení, no vráťte sa k tomu aj vo svojej predstavivosti a staňte sa súčasťou onej udalosti. Ste medzi vojakmi pri bičovaní, jedným z ľudí v dave, keď Ježiš nesie kríž, divákovi sledujúcim ukrižovanie. Vidíte všetko, čo sa deje, počúvate a počujete, čo sa hovorí, a potom otvárate ústa a začínate sa modliť. Hoci tento prístup nemusí vyhovovať každému, nemali by sme nikoho od neho odhovárať, pretože práve v ňom môže vyvolať emocionálnu odozvu.

Nezaoberáme sa nejakými zbožnými fantáziami, ale najdôležitejšou historickou udalosťou v ľudských dejinách. Slovo sa stalo telom práve preto, aby ľudia z mäsa a krvi mohli porozumieť hmatateľnej Božej láske a vidieť ju. Kristova smrť bola brutálna a bolestná realita, skrze ktorú k nám o láske hovorí zrozumiteľným spôsobom Slovo, ktoré sa stalo telom.

Prehliadať pašie ako prvotný zdroj kresťanskej meditácie a modlitby znamená prehliadať najdôležitejší prejav Božej lásky, aký sa kedy uskutočnil. Nie sme kvádre, nie sme kamene, nie sme necitlivé veci. Ak nedokážeme patrične odpovedať na takúto lásku, potom s nami niečo nie je v poriadku.

David Torkington

Rozjímanie nad Svätým písmom Starého zákona

MNOŽIA SA ĽUDIA, AJ ICH HRIECHY

Gn 11

- 3 Raz si povedali medzi sebou: „Poďme, narobme si tehál a vypálme ich v ohni!“ Tehly im slúžili namiesto kameňov, a asfalt namiesto malty.
- 4 Potom povedali: „Poďme, vystavme si mesto a vežu, ktorej vrchol bude siahat až do neba, spravme si tak pomník, aby sme sa nerozpáchli po celej zemi!“
- 5 Tu zostúpil Pán, aby videl mesto a vežu, ktorú stavali ľudia
- 6 a riekol: „Hľa, sú jedným národom, všetci s rovnakou rečou a toto je počiatok ich činov a veru neodstúpia od všetkého toho, čo si zaumienili urobiť.“
- 7 Poďme, zostúpme a pomäťme tam ich reč, aby nikto nerozumel reči druhého!“
- 8 A takto ich odtiaľ rozohnal Pán po celej zemi a mesto prestali stavať.
- 9 Preto ho nazvali Babelom, lebo tam Pán zmiatol reč celej zeme a odtiaľ rozohnal ich Pán po celej zemi.

Gn 11, 3-7

...aby... oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach.

(Mt 5, 16)

Na fotografii vidíme a obdivujeme vykopávky trosiek babylonskej veže, ktorá mohla byť dielom Sumerov. Nevieime s istotou, či ide o Sumerov, ani to, či Božie slovo myslí práve túto vežu. A to je veľmi poučné! Podľa Božieho slova si ľudia totiž chceli vystavať pomník, „urobiť si meno“, stať sa slávnymi, nezabudnuteľnými! A akými zabudnutými sa v skutočnosti stali! Ani nevieme, či trosky, ktoré vyhrabávame zo zeme, sú pamiatkou po nich alebo po iných... Sväté písmo píše, že aj to najväčšie a najslávnejšie ľudské dielo bolo v Božích očiach také malicherné, že — obrazne povedané — Boh musel zostúpiť, aby ho vôbec videl!

Nie nám, Pane, nie nám, lež svojmu menu slávu daj! (Ž 115, 1). Otče náš, posväť sa tvoje meno (Mt 6, 9, Lk 11, 2), nie naše. Aj všetkým naším úsilím a výkonmi vedy, techniky a kultúry nech sa len tvoje meno posväti... Veď nielen ľudské hriechy a snahy o neveru v škole, v časopisoch, v knihách, v televízii, v rozhlase a na školeniach sú malicherné, ale aj technicky najdokonalejšie ľudské diela, vrátane kozmických letov, sú malé, ak nie sú na tvoju slávu, Pane! Aj naše úspechy v škole, krúžkoch, aj dobré skutky, aj pochvaly od ľudí sú malicherné, ak nie sú na tvoju slávu! Pane, chcem viac na teba myslieť a spolu s tebou skrze Ježiša Krista na tvoju slávu pracovať... Amen.

(Pomodlím sa pred prvou hodinou v škole, aby som aj učeníu oslavoval iba Pána.)

Gn 11,6-9

Ježiš im to povedal..., ale oni nepochopili, čo im to chcel povedať.

(Jn 10, 6)

Dnes je na svete asi tritisíc rôznych jazykov a nárečia sa nedajú spočítať. Pri stavbe babylonskej veže však nešlo

o takéto zmätenie reči. To mesto tak nazývali asi aj predtým a v starom klinovom písme bábel, babil, bábilu znamená „brána do neba“. Veža bola vlastne chrámom vymyslenému pohanskému božstvu a Babylončania sa chceli stať slávnymi tým, že združení okolo tohto božstva sa dostanú do neba už tu na zemi. V hebrejskej reči, v reči Svätého písma, „Babel“ však znamená „zmätok“, ktorý robia i dnes všetci, čo chcú budovať raj na zemi a v skutočnosti hromadia len zmätky, nedorozumenia medzi organizáciami, podnikmi i armádami...

Ach, Bože! Koľko nedorozumení a nezhôd je aj dnes medzi nami, hoci niektorí by ešte azda aj dnes celkom vážne chceli mať raj na zemi! Po celom svete kričíme: „Nech žije mier!“ a pritom po celom svete zbrojíme a chystáme smrť celej zemi... Hovoríme o spravodlivosti, túžime po nej a koľko nespravodlivosti je denne ešte aj medzi najbližšími v rodinách, keď si nerozumieme... Ty si nám skrze svojho Syna Ježiša Krista ukázal, že láska je obetavá služba blížnemu až po smrť, a my pod láskou tak často rozumieme len zmyselnosť alebo sebeckosť, keď vyžadujeme lásku od iných a sami nechceme poslúžiť... Odpusť nám skrze neho tieto zmätky, že nerozumieme tebe ani sebe! Amen.

(Kvôli porozumeniu ustúpim a urobím, čo chce druhý a nie čo chcem ja.)

Kto je svätec?

Gabriel šiel so svojou mamou nakupovať. Cestou na trhovisko prechádzali okolo veľkého kostola. Gabriel sa rozhliadal po kostole a povedal: „Mamička, pozri, aké špinavé sú tie veľké okná. To je ale škaredé.“

Matka nepovedala nič, vzala Gabriela za ruku a vošla s ním do kostola. Okná, ktoré zvonku vyzerali šedé a špinavé, dnu odrazu boli žiarivo pestré a svietili jasnými farbami. Gabriel sa divil a pozorne si okná obzeral. Nad hlavným oltárom bolo nápadne krásne okno s mnohými postavami svätých. Cez jednu postavu práve presvitlo slnko, takže bola mimoriadne jasná. Gabriel sa opýtal: „Mamička, kto je to?“ - „Tu vpredu,“ odpovedala matka, „to je svätec, svätý Martin.“ Gabriel si to dobre zapamätal.

O niekoľko dní mali v škole náboženstvo. Učiteľ sa zrazu opýtal: „Kto mi vie povedať, kto je svätec?“ V triede zavládlo ticho. Len Gabriel zdvihol ruku a povedal: „Ja to viem. Svätec je človek, cez ktorého svieti slnko!“

Sv. Timotej a Títus 26. január

Sv. Timotej a sv. Títus, biskup (I. storočie)

Obaja svätci boli pôvodne pohania a stali sa nadšenými žiakmi sv. Pavla a spoločníkmi na jeho cestách. Timotej, ktorého si sv. Pavol azda najviac cenil, pochádzal z Lystry, dnešného Konya v Turecku. Po smrti sv. Pavla sa vrátil do Efezu, kde žil už predtým, a pôsobil tam ako miestny biskup. O jeho smrti nevieme nič. Niektoré pramene tvrdia, že ho v roku 97 ubili na smrť. Títus sa zjavuje po boku sv. Pavla na jeho ceste na apoštolský snem do Jeruzalema. Na inej ceste ho sv. Pavol ponechal na ostrove Kréta, aby tam účinkoval. Po smrti sv. Pavla sa stal na Kréte biskupom a vo veku 94 rokov tam aj zomrel.

Zobrali ho vážne!

Prečo si dnes Cirkev súčasne spomína na dvoch svätcov? Hoci žili na rôznych miestach, ich duchovný profil je veľmi podobný. Obaja pochádzajú z pohanského prostredia. Oboch obrátil na kresťanstvo apoštol Pavol. Obaja ho sprevádzali na misijných cestách. Oboch ustanovil sv. Pavol za biskupov a povzbudzoval v náročnej službe svojimi listami ...

Ako je možná taká podobnosť? Vyplýva z rovnakého postoja k evanjeliu. Zobrali ho vážne! Evanjelium i apoštola.

Začali spoznávaním vlastných hriechov a Božej dobroty, spravodlivosti i poriadku. Pokračovali rozlúčkami so starými kamarátmi, miestami a záľubami. Nasledovali roky ticha, kedy sa v denných, všedných situáciách učili prežívať prítomnosť konajúceho Boha. No nie sami - ale v Cirkvi, v spoločenstve sv. Pavla. Keď spevnili vo viere, Pavol ich prijíma za spolupracovníkov a dostávajú poslanie..

Pane, možno mám i ja práve teraz toľko rokov, koľko mali Títus alebo Timotej, keď stretli apoštola Pavla. Pán Boh určite aj do môjho života poslal apoštola -kňaza, ktorý mi zvestuje evanjelium. Možno ho počúvam denne, možno týždenne, možno mesačne ... Beriem vážne evanjelium od toho, kto mi ho ohlasuje?

Pripomeniem si dnes posledné usmernenie cez kňaza a budem sa namáhať - ako Títus a Timotej -premeniť ho na skutok. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku